

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera, v právní věci **žalobce: R. L.**, nar. „X“, bez státní příslušnosti, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Ječná 7, 120 00 Praha 2, **proti žalované: Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10.2.2015, č. j. CPR-21427-2/ČJ-2014-930310-258,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 10.2.2015, č. j. CPR-21427-2/ČJ-2014-930310-258, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28.11.2014, č. j. KRPU-194270-11/ČJ-2014-040026, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti a podle ust. § 115 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a bylo rozhodnuto tak, že se cestovní průkaz totožnosti nevydává.

Žalobce uvedl, že podal dne 27.8.2014 žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti. Přestože na území České republiky jezdil již od roku 1998, přičemž od roku 2000 bydlel vždy u své družky S. S., občanky České republiky, nedisponuje v současnosti žádným cestovním dokladem, neboť si jej nemůže z objektivních důvodů opatřit. Od roku 2011 mu cestovní průkaz totožnosti vydávala Policie České republiky z důvodu, že je osobou bez státní příslušnosti. Žalobce objasnil, že se narodil v bývalé Jugoslávii v Makedonii, ale po rozpadu Jugoslávie mu Makedonie odmítla udělit své občanství. Žalobce uvedl, že současný přístup žalované porušuje zásadu legitimního očekávání a zásady uvedené v ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a z uvedených důvodů považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalobce považuje za stěžejní posouzení otázky, zda úmysl cizince opustit území České republiky představuje jednu z podmínek k vydání cestovního dokladu. V této souvislosti žalobce dovozuje, že cestovní průkaz totožnosti představuje podle ust. § 108 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců jeden z druhů cestovních dokladů, přičemž zákon žádné omezení použitelnosti tohoto dokladu neobsahuje. Podle žalobce je povinnost cizince vstupujícího na území České republiky mít cestovní doklad splněna i předložením cestovního dokladu totožnosti. Žalobce připustil, že formulací „*cestovní doklad totožnosti k vycestování vydá policie*“ zákonodárce naznačil úmysl, aby tento cestovní doklad sloužil k vycestování cizinců. Žalobce v této souvislosti však poukázal na skutečnost, že sama žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 5 připustila, že předmětný cestovní doklad se vydává i cizincům, kteří odcestovat nehodlají, což se týká cizinců, kterým ve vycestování brání překážka na jejich vůli nezávislá. Žalobce považuje pojem cestovní doklad totožnosti k vycestování a související právní úpravu za nejasnou, a proto je podle něho nutné ji vykládat v souladu se zásadou in dubio mitius, tedy mírněji ve prospěch daných osob. Žalobce dále poukázal na jazykový výklad slova vycestování, z něhož dovodil, že před vycestováním cizince z daného území cizinec na území ještě nějaký čas pobývá či po vycestování z území na základě předmětného cestovního dokladu opětovně na dané území přicestuje. Žalobce připomněl, že zákon ukládá dvě podmínky pro získání předmětného cestovního dokladu, a to absenci cestovního dokladu a nemožnost si jej opatřit. Podmínka úmyslu cizince vycestovat je podle žalobce vágní a těžko zjiitelná a zákon o pobytu cizinců operuje s pojmy pobývat a odcestovat. Žalobce se domnívá, že žalovaná směřuje pojmy úmysl vycestovat s povinností vycestovat, přičemž hlavním důvodem nevydání předmětného cestovního dokladu je znemožnit žalobci zlegalizování pobytu v České republice, kde žije i s družkou. Žalobce podotkl, že žalovaná omezuje jeho pobytová práva a zaměňuje dané řízení s řízením probíhajícím u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15A 135/2013, ve kterém napadl rozhodnutí o zamítnutí povolení k přechodnému pobytu. Žalobce připomněl, že se jedná o dvě zcela odlišná řízení.

Žalobce dále uvedl, že žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím nastolila neřešitelný stav, neboť žalobce má podle ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců povinnost mít při pobytu na území České republiky platný cestovní doklad anebo z území České republiky vycestovat, což bez cestovního dokladu nemůže učinit. Žalobce je osobou bez státní příslušnosti a cestovní doklad se snažil zajistit, což se mu však v Makedonii ani v Albánii nepodařilo. Z potvrzení Velvyslanectví Republiky Makedonie není podle žalobce patrné, jaké další podmínky by musel pro získání makedonského občanství splnit a jaké doklady by musel doložit. Žalobce předpokládá, že by i v této nastalé situaci byl povinen předložit platný doklad

totožnosti, kterým nedisponuje. Již v minulosti žalobce žalované prokázal, že Velvyslanectví Makedonské republiky s ním odmítá komunikovat, neboť není jejím občanem. Tento přístup makedonských orgánů podle žalobce souvisí s tím, že je příslušníkem albánské menšiny, která je v Makedonii systematicky diskriminovaná.

Závěrem žalobce zopakoval svůj názor, že smyslem cestovního dokladu totožnosti je umožnit cizincům bez cestovního dokladu a s určitým důvodem k pobytu na území České republiky splnit zákonem uloženou podmínku pobývat na území České republiky s platným cestovním dokladem. Tento výklad podle žalobce podporuje i to, že byl v jeho případě v minulosti takto aplikován. Žalobce se neztotožnil s názorem žalované, že nevydání předmětného cestovního dokladu cizinci, který nehodlá území České republiky opustit je ve veřejném zájmu. Tento závěr by podle žalobce vedl k situaci, kdy by cizinec bez platného cestovního dokladu, tedy s nemožností vycestovat, naplnil skutkovou podstatu přestupku podle zákona o pobytu cizinců, tedy pobýval na území České republiky nelegálně.

Z uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobcem uplatněné žalobní námitky v předmětné žalobě jsou shodné s námitkami uplatněnými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 17.10.2014 č. j. KRPU-157115-11/ČJ-2014-040026, se kterými se odvolací správní orgán již vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Proto plně odkazuje na rozhodnutí ředitelství služby cizinecké policie ze dne 10.2.2015 č. j. CPR-24427-2/ČJ-2014-930310-258. Dále pak uvedla, že policie je oprávněná vydat cestovní doklad totožnosti za zákonem stanovených podmínek i k jinému účelu, než je vycestování, avšak v případě, že cizinec požádá o vydání cestovního dokladu totožnosti podle ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a splňuje veškeré podmínky v ustanovení uvedené. Žalovaná trvá na tom, že předmětný doklad totožnosti lze vydat pro umožnění cizinci vycestování z území České republiky. Žalovaná zastává názor, že předmětný cestovní doklad nelze vydat za účelem získání pobytového oprávnění. Žalovaná uvedla, že žalobce nesplňuje podmínku ve smyslu nemožnosti obstarání si cestovního dokladu jiným způsobem, neboť u něho existuje možnost získání dokladu totožnosti za předpokladu, že si vyřídí své osobní záležitosti spojené s občanstvím. Žalovaná k tomu dále doplnila, že žalobce se prokazatelně narodil v Republice Makedonie, přičemž doklady totožnosti mu byly vydány příslušnými úřady ve Skopii. Žalovaná uvedla, že v žalobou napadeném rozhodnutí odůvodnila svůj postup, jakož i postup správního orgánu I. stupně, a nespátřuje rozpor v tom, že v minulosti žádostem žalobce vyhověla a nyní tak pro nesplnění zákonem stanovených podmínek neučinila. Žalovaná poukázala na skutečnost, že je ve veřejném zájmu, aby cizincům bylo umožněno vycestování z území České republiky, k čemuž slouží ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tomuto veřejnému zájmu nelze podle žalované nadřazovat skutečnost, že cizinec území České republiky opustit nehodlá a žádá zde o pobytové oprávnění, k němuž je potřeba doklad totožnosti předložit. Žalovaná připomněla, že pro cizince obecně platí ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, a pokud cizinec pobývajícím na území České republiky nemá platný doklad totožnosti, musí si být vědom toho, že jeho pobyt bude problematický. Závěrem žalovaná podotkla, že do protokolu ze dne 4.9.2014 žalobce sám uvedl, že na území České republiky opakovaně vstupoval od roku 1998 a pobývá zde od roku 2007, z čehož žalovaná dovodila, že vstupoval na území České republiky nelegálně. Žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, a navrhla proto zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalovaná s tímto postupem vyjádřila svůj souhlas a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovanou k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 27.8.2014 podal žalobce žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti. Žádost byla doplněna o průvodní dopis, ve kterém žalobce uvedl, že při rozpadu Jugoslávie pobýval pracovně v Německu. Opozdil se s podáním žádosti o občanství. Následně svou situaci řešil a komunikoval s ambasádou Makedonské republiky, avšak bez výsledku. Z Albánské ambasády se dozvěděl, že Makedonie jej ze seznamu žadatelů o občanství vymazala již v roce 2007 pro zmeškání lhůty. Získání albánského občanství bude prý trvat roky. Největší překážka pro něho je, že v rodném listě není uvedeno občanství. Dále uvedl, že situace je pro něho a jeho družku těžká, neboť se chtějí vzít, ale oficiálně je v Makedonii ženatý, pro vstup do Makedonie musí mít vízum, které mu ambasáda nevydá, a dále musí mít platný cestovní doklad. Žádost byla dále doplněna o kopii potvrzení Velvyslanectví Republiky Makedonie ze dne 25.2.2014, v němž bylo uvedeno, že žalobce není jejich státním příslušníkem.

Správní orgán I. stupně kontaktoval Velvyslanectví Republiky Makedonie s tím, že žádal o sdělení podmínek pro udělení cestovního dokladu Makedonie. Ze strany Velvyslanectví Republiky Makedonie došlo k potřebné součinnosti podáním ze dne 21.10.2014, v němž bylo uvedeno, že žalobce může na Velvyslanectví Republiky Makedonie požádat o nabytí makedonského státního občanství na základě svého původu. Dále ze sdělení Velvyslanectví Republiky Makedonie vyplynulo, že v případě, že bude žalobce chtít podat svou žádost na území Makedonie, bude k vycestování potřebovat platný cestovní doklad. Správní orgán I. stupně svým rozhodnutím ze dne 28.11.2014 žádost žalobce zamítl. K odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí správního orgánu rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce spočívající v nesprávném postupu správního orgánu, jenž v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k závěru, že důvodem nevyhovění žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti je zejména neprokázání

úmyslu vycestovat z území České republiky. Dle žalobce však vycestování zákonnou podmínkou pro vydání průkazu není.

Dle ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vydá policie cestovní průkaz totožnosti k vycestování na žádost cizince, který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem.

Dle ust. § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vydá cestovní průkaz totožnosti k vycestování ministerstvo na žádost cizince,

a) který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem, byl-li mu na území povolen dlouhodobý pobyt, nebo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie,

b) kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b) nebo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu, nebo

c) kterému bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b), pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu.

Cizinci podle písmene a) se cestovní průkaz totožnosti vydá s dobou platnosti nejdéle na 180 dnů a s územní platností do všech států světa; cizinci podle písmene b) a c) s dobou platnosti nejdéle na 365 dnů a s územní platností do všech států světa.

Dle ust. § 114 odst. 6 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, který pobývá na území bez platného cestovního dokladu, po:

a) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů,

b) udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti uděleného víza,

c) nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu,

d) ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu

e) zániku oprávnění k trvalému pobytu (§ 87),

f) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 3; doba platnosti tohoto průkazu se stanoví podle doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nebo

g) vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území, pokud si nemůže z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem; cestovní průkaz totožnosti se vydá s územní platností do všech států světa a dobou platnosti shodnou s dobou platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území.

Dle ust. § 114 odst. 7 zákona o pobytu cizinců zastupitelský úřad na pokyn ministerstva vydá cestovní průkaz totožnosti cizinci, kterému bylo uděleno dlouhodobé vízum a je:

- a) manželem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany, jehož manželství s azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany vzniklo před vstupem na území, nebo
- b) nezletilým dítětem azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany anebo nezletilým dítětem manžela azylanta nebo osoby požívající doplňkové ochrany,

pokud tento cizinec nemá platný cestovní doklad a nemůže si ho z důvodů na jeho vůli nezávislých opatřit nebo mu hrozí důvodné nebezpečí vážné újmy při použití cestovního dokladu, jehož je držitelem.

Dle ust. § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se cizinecký pas, cestovní průkaz totožnosti nebo cestovní doklad podle § 108 odst. 1 písm. f) cizinci nevydá nebo vydaný doklad odejme, jestliže pominuly důvody pro jeho vydání.

Z právní úpravy ust. § 114 zákona o pobytu cizinců vyplývá zákonná díkce umožnit cizinci získat určitou formu cestovního dokladu v případě, kdy sám cestovním dokladem státu, jehož je příslušníkem, z různých příčin nedisponuje. Podle v dané věci relevantního odstavce 1 je tímto dokladem cestovní průkaz totožnosti k vycestování, který na žádost cizince vydá policie v případě, pokud není možné cestovní doklad státu původu z objektivních důvodů opatřit jinak. Přes relativní stručnost právní úpravy lze smysl zmiňovaného průkazu dovodit např. z důvodové zprávy, v níž se uvádí, že: „*Cestovní průkaz totožnosti bude vydáván k vycestování z území po ztrátě vlastního cestovního dokladu, kdy cizinec si nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále může být vydán k vycestování dětí ponechaných na území z důvodů např. hospitalizace. [...] V zájmu realizace vyhoštění cizince se zakládá možnost, aby Policie České republiky z moci úřední vydávala cestovní průkaz totožnosti cizincům, kteří s cílem bránit vyhoštění např. zničí vlastní cestovní doklad.*“

Obdobně účel průkazu pojímá i odborná literatura, srov. např. komentář k zákonu o pobytu cizinců [VLČKOVÁ, Alena. *Zákon o pobytu cizinců na území České republiky a související předpisy (s výkladem): právní úprava k 01. 08. 2003*. Praha: Eurounion, 2003. ISBN 9788073170240]: „*Cestovní průkaz totožnosti vydává policie cizinci za účelem vycestování z území. Jde jednak o případy, kdy cizinec si po ztrátě vlastního cestovního dokladu nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále se vydává za účelem vycestování dětí mladších 15 let v případech, kdy zákonný zástupce vycestoval z území a dítě ponechal za podmínek stanovených v § 92 písm. b) na území ČR.*“

Ze shora citované odborné literatury i důvodové zprávy je zřejmé, že cestovní průkaz totožnosti k vycestování má sloužit k řešení takových životních situací, kdy cizinec zamýšlí či je povinen opustit Českou republiku, avšak v důsledku absence cestovního dokladu, jehož náhradu není schopen si zařídit, tak učinit nemůže. Uvedený doklad nemá tedy sloužit ani pro pobyt cizince na území státu či k cestování, ale jen pro vycestování. Tato podmínka je přitom základním předpokladem pro rozhodnutí o jeho vydání. Tím se cestovní průkaz totožnosti k vycestování dle odstavce 1 (a dále zejména odstavců 4 a 5) liší od cestovního průkazu totožnosti ve smyslu odstavců 6 a 7, jenž pouze za účelem vycestování vydáván není.

V daném případě si žalobce požádal o vydání cestovního dokladu dle ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, bylo proto na něm, aby prokázal, že skutečně hodlá z území České republiky vycestovat. Jak však vyplynulo z protokolu ze dne 4.9.2014, žalobce úmysl opustit Českou republiku nemá, naopak uvedl, že zde hodlá zůstat. S tímto prohlášením

kořesponduje i jeho současné tvrzení o tom, že má jako cizinec povinnost mít platný cestovní doklad. Žalobce tedy ve správním řízení netvrdil, že hodlá vycestovat, a tudíž nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat nezákonný a formalistický postup, když shledal, že nebyl prokázán úmysl žalobce vycestovat z území České republiky.

Lze proto uzavřít, že jestliže žalobce ve správním řízení netvrdil a následně ani neprokázal naplnění primárního účelu, k němuž má cestovní průkaz totožnosti k vycestování sloužit, tj. jednorázovou cestu mimo území České republiky, nesplnil základní předpoklad pro jeho vydání. Cestovní průkaz totožnosti k vycestování je vydáván na žádost cizince za účelem jeho vycestování, nikoli za účelem cestování obecně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2016, č. j. 2 Azs 250/2016-39, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud proto správní orgán, potažmo žalovaná, rozhodly o nevydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování dle ust. § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, byl jejich postup správný.

Na uvedeném faktu nic nemění ani skutečnost, že se žalobce v rámci správního řízení pokoušel prokázat splnění druhé kumulativní podmínky ust. § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, již je nemožnost opatřit si z důvodů nezávislých na vůli cizince cestovní doklad jiným způsobem.

Správní orgán a následně žalovaná toliko uzavřely, že snahu opatřit si cestovní doklad nelze žalobci upřít. Na druhou stranu je důležité zmínit, že na Velvyslanectví Republiky Makedonie může požádat o nabytí makedonského státního občanství na základě svého původu. V daném případě je však podstatné, že byl dostatečně zjištěn závěr o nesplnění podmínky zákonem vázaného účelu cestovního průkazu totožnosti k vycestování, když žalobce jednoznačně prohlásil, že území České republiky opustit nehodlá. I proto v případě, že by správní orgán na základě řádně zjištěných skutkových zjištění dospěl k jednoznačnému závěru o nemožnosti žalobce obstarat si cestovní doklad jiným způsobem, by cestovní průkaz totožnosti k vycestování nebylo možné vydat.

Pokud žalobce rovněž poukazoval na to, že od roku 2011 mu je předmětný cestovní doklad vydáván a že jeho nevydání je tak v rozporu se zásadou legitimního očekávání, soud uvádí, že v souladu se zákonnou úpravou se správní orgány musely zabývat posouzením, zda žalobce splňuje pro vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování zákonné předpoklady, či nikoliv. Splnění zákonných podmínek umožňujících vydat cestovní průkaz totožnosti je správní orgán povinen zkoumat vždy a v každém jednotlivém případě. Jestliže tyto podmínky nejsou splněny, nemůže správní orgán pozitivní rozhodnutí vydat. Na tom nic nemění ani případné pochybení správního orgánu v předchozích řízeních, kde nezjistil řádně skutkový stav a nezjistil nesplnění podmínek pro vydání cestovního průkazu totožnosti. Soud neshledal v rozporu se zásadou legitimního očekávání postup správních orgánů, neboť případný nezákonný postup nemůže do budoucna založit nároky ze zákona nevyplyvající.

K námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné pro porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, soud uvádí, že žalovaná postupovala v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročila svou pravomoc, dbala o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedla, z jakých důvodů žádosti žalobce nevyhověla.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 10. května 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová